

מסכת חגיגה דף ד.

- משנה דף ב. - הכל חייבין בראיה חוץ...וטומטום ואנדרוגינוס
- גמרא דף ד.

ת"ר "כל זכורך"	כל	זכורך	ד
ה"א	לרבות קטנים שהגיעו לחינוך		
מסקנא	למעט מקמץ ומצרף נחשת והבורסי	להוציא את הנשים	להוציא טומטום ואנדרוגינוס

- קושית הגמ' - למה לי קרא למעט נשים, כיון דמצות ראייה הוי מצות עשה שהזמן גרמא, שנשים פטורות מהם.
- תירוץ הגמ' - אצטריך, סד"א נילף ראייה מהקהל, דהוי נמי מ"ע שהזמן גרמא ונשים חייבות, קמ"ל.

- זכורך להוציא אנדרוגינוס, דאע"פ שיש בו צד זכרות וסד"א שחייב, קמ"ל דבריה בפני עצמו הוא ופטור.
- זכורך להוציא טומטום, ואע"פ שספק הוא, כאן דיבר כשביציו מבחוץ וא"כ ודאי זכר הוא, הלכך איצטריך קרא לפטורי.

- אין לומר שכל זכורך לרבות הקטנים, שכל החיוב של קטן שהגיע לחינוך אינו אלא מדרבנן, וקרא של כל זכורך לרבות הקטנים אינו אלא אסמכתא בעמלא.
 - למסקנא דרשינן "כל זכורך" שדוקא מי שיכול לעלות עם כל זכורך חייבין בראיה, למעט מקמץ ומצרף נחשת והבורסי שכל אלו ריחון רע ואין יכולין לעלות עם חבריהם.
- מקמץ זה שמקמץ בידו צואת כלבים לתקן בהן עורות, שמעבדין אותן בצואת כלבים.
- מצרף נחשת שמצרפין אותו במקום שחופרין אותו מן הקרקע, וריחו רע.
- בורסי זה שמעבד עורות.

מסכת חגיגה דף ד.

משנה דף ב. - הכל חייבין בראיה חוץ...ונשים ועבדים שאינן משוחררים והחיגר והחולה והזקן

גמרא דף ד.

• נשים פטורין כדאמרן, "זכור" להוציא את הנשים.

• עבד כנעני פטור שכל מצוה שהאשה חייבת בה, עבד חייב בה. וכל מצוה שאין האשה חייבת בה, אין העבד

חייב בה, דגמר לה לה מאשה. (בעבד כתיב "או חפשה לא ניתן לה", ובאשה כתיב "וכתב לה").

• מי שחציו עבד וחציו בן חורין שאינו משוחרר לגמרי, פטור ממצות ראייה (אליבא דמשנה ראשונה בגמ' דף ב),

דאמר קרא "אל פני אדון ה' " מי שאין לו אלא אדון אחד, יצא זה שיש לו אדון אחר.

מיהו למשנה אחרונה, הואיל ובידינו לכופ את רבו, חייב, דאין לו אלא אדון אחד.

ת"ר "רגלים"	(פעמים)
פרט לבעלי קבין	
דבר אחר, פרט לחיגר ולחולה ולסומא ולזקן ולשאינו יכול לעלות ברגליו. וזה שנאמר שאינו יכול לעלות ברגליו, לאתוויי מפנקי שאין הולכין בלא מנעל שפטורין ממצות ראייה.	פרט לבעלי קבין

מסכת חגיגה דף ד:

• ת"ר הערל והטמא פטורין מן הראייה (פטורין מלשלוח עולות ראיותיהן על ידי שליח).

טמא	דכתיב, "ובאת שמה והבאתם שמה", כל שישנו בביאה ישנו בהבאה, וכל שאינו בביאה, אינו בהבאה.
ערל (ישראל שמתו אחיו מחמת מילה)	ר"ע היא דמרבה ערל שהוא כטמא שאסור לאכול תרומה מדכתיב "איש איש" לרבות ערל, והוא הדין במצות ראייה ערל כטמא ופטור.

• ת"ר

טמא פטור מן הראייה	דכתיב, "ובאת שמה והבאתם שמה", כל שישנו בביאה ישנו בהבאה, וכל שאינו בביאה, אינו בהבאה.
ר' יוחנן בן זבהאי אומר משום ר' יהודה סומא באחת מעיניו פטור מן הראייה	כמו שאמרנו בדף ב. שנאמר יִרְאֶה יִרְאֶה כדרך שה' בא לְרְאוֹת בשתי עיניו, כך בא לְרְאוֹת בשתי עיניו של אדם.

כ"י מטי	להאי קרא	בכ"י, אמר....
ר' הונא	"שלוש פעמים בשנה יראה כל זכורך"	עבד שרבו מצפה לו לראותו, יתרחק ממנו, דכתיב "כי תבואו לראות פני מי בקש זאת מידכם...."
ר' הונא	"וזבחת שלמים ואכלת שם"	עבד שרבו מצפה לאכול על שלחנו, יתרחק ממנו, דכתיב "למה לי רוב זבחיכם...."
ר' אלעזר	"ולא יכלו אחיו לענות אתו כי נבהלו מפניו"	ומה תוכחה של בשר ודם כך, תוכחה של הקב"ה על אחת כמה וכמה
ר' אלעזר	"ויאמר שמואל אל שאול למה הרגזתני להעלות אותי...."	ומה שמואל הצדיק היה מתיירא מן הדין, ** אנו על אחת כמה וכמה
רבי אמי	"יתן בעפר פיהו אולי יש תקוה"	כולי האי ואולי (כל היסורין הללו יקבל, ועודנו בספק אם תהיה לו תקוה)?
רבי אמי	"בקשו צדק בקשו ענוה אולי תסתרו ביום אף ה' "	כולי האי ואולי?
רבי אסי	"שנאו רע ואהבו טוב והציגו בשער משפט אולי יחנן ה'...."	כולי האי ואולי?
רבי יוסף	"ויש נספה בלא משפט", בכ"י ****	

** דאזל שמואל, ואתייה למשה בהדיה, א"ל דילמא ח"ו לדינא מתבעינא, קום בהדאי.....

**** המשך הגמ' קושית הגמ' מי איכא דאזל בלא זמניה, והביא מעשה בענין בר ביבי בר אביי שהוה שכיח גביה מלאך המות.....

*If you would like the shakla vetarya summaries emailed directly to you (before it is posted on the website),
or to give feedback, please email blumenfeldyaakov@gmail.com.*